

Ra koledest' kohises tuul puude latvust
 Ning lõwaste Cedu riidid lakkus.
 Külm on jo mitukord õilmid siin riisund
 Ei hilja enam, ei soe, ei arst ega rohi ta vastu
 ei piisand.

Viimaks Ceduse jõuab jo metsast wälja
 Aga lagedal heidab maru weel koleamat nälja.
 Laps kantab tee ja weel hirmsam see,
 Et lätte jo jõudnud pime dõ. —
 Ei ligi ei kaugel ta walgust näe
 Ega loeradli tormiga häält ei tee.
 Weel wõrsta poolteist ta kodust on eemal
 Ja toibudes ütleb jo jampi meelel:
 „Küid emaga wihtlema parssile lähen
 Ja küimetand leha ma soojaga jahan,
 Siis sänggi ma poen
 Ja paludes „Issa meie“ luen. —
 Mis see oli? — oh Jumal, Jumal!
 Ma jälle metsas, ma wäeti, ma rumal!
 Ei täna wist teed ma leia koen,
 Ra jalad must' lõndida enam ei mõen;
 Seepärast tahan siis metsas puhata,
 Aga mu ema? — ta waene kodu rahuta!
 Ei —
 Weel natuke täi!“ —
 Nõnda effis siis waene Cedu
 Surm t'al ligi — et küll kaugel põlnud kodu.

Kui ta jo küll oli pudrand metsas edasi ja tagasi
 Ning torm ja tuist ei luband teda leida radasi,
 Siis rambis ta wiimaks puude wahel
 Ja oksad olid eluks majaks temale.
 Ra tuist weel mattis kõi urted kinni,
 Et hea t'al oli nagu kodu sänggis euni;
 Ta käd weel paneb kofu
 Ja liigutab mahedast mofle:
 „Sa, armas Jumal kõi tead
 Ja mind ka sia metsja nääd.
 Su hooleks mu hinge annan
 Ja taewas sind südamest tänan.“
 Ta ema ja külast mitu teist,
 Nad otsinud teda anggedest wäljalt ja puist,
 Ning hüidnud ja hüidnud kõigest wäest,
 Tuul tühja wiind siiski hääled nende läest,
 Ja ema weel wiimaks õhates põlnud:
 „Ta hing on taewas, et küll torm ta neelnud!“

„Oh mis tona koidu walgus,
 Paistab läbi männi metsa!
 Kas see tõest on pääwa selgus?
 Ma wist juba taewas täitsa!“

Ning kui tenast' laulwad lapsed
 Muu ja kiitust Jumalale;
 Ise tenad nii kui ätsed,
 Mis on loodud Maarjamaale!